

המדיניות של הממשלה בשטחים המוחזקים אינה מטורפת

יש שיטה בטירוף - וכאן היא מתגלה לראשונה

ההחלטה הסודית

המתח גאולוגי-הישיבות גבר. הקצינים דיברו ביניהם בקול נמוך, כימעט בלחש. הם הובהלו לישיבה סודית חשובה ביותר, אך לא היה להם מושג במה העניין. האם עומדת לפרוץ מלחמה? היה שם כל הקצינים הבכירים של צה"ל, מתאם הפעולות בשטחים המוחזקים, וגם המושלים הצבאיים. נוכחותם של אלה הגבירה את הסקרנות. מה יכול להיות הנושא?

הרמטכ"ל תפס את מקומו. ובאולם הוש"ר לך הם. הבעת פניו האטומה רמזה שמשוה מיינוד מאד עומד להתרחש.

"ובכן, אמר הרמטכ"ל, "איני צריך להזכיר לכם שזוהי ישיבה סודית לחלוטין. אף לא מילה אחת תדלוק מכתב החוצה. אנו עוסקים במיבצע שאינו נחשב בחשיבותו מ"מיבצע צבאי ראשון-במעדה."

בצורה יותר מתוחכמת. הרבר צריך להתבצע באופן שיתקבל רושם שזה נעשה כניגוד לרצוננו, זמירות התנגדותנו הנמרצת ביד תר. לשם כך אתם נמצאים כאן."

"אנחנו?!" התפרץ בעל-כורחו קצין צעיר, המושל של חברון. כשר נגעץ בו מבטו של הרמטכ"ל, השתק מיד.

"אתם!" הזר וקבע בעלי-החלוי פה. **"צה"ל, והמימשל הצבאי כי מיוחד, ינקוט שורה של פעולות, שיכואו בהכרח ליציירת התנאים להקמת המדינה הפלסטינית."**

על פני כמה מן הנוכחים הצטיירה הבעה

כעבר, בתושיה וכדבקות כמשימה. אסביר לכם עכשיו איך זה ייעשה."

כמה מן הקצינים שלפו את העטים, והתכוננו לרשום לעצמם ראשי-פרקים.

"המשימה הראשונה: "להמריד את הר אוכלוסיה. מה המצב?"

הוא הסתכל במתאם-הפעולות בשטחים, הלה נע באי-נוחות על כסאו. "בסך הכל האוכלוסיה די שקטה", אמר אחרי היסוס. "הנה אנחנו יושבים בשטחים שלהם די הרבה שנים, וחוזך ממכה הפגנות, מפעם לפעם, לא אירע דבר. אין להם חשק להתמרד."

"נצטרך לשנות זאת עיידיו פרוי

פירדיאנים. אם הם לא יצליחו להקים את המדינה הפלסטינית, איש לא יוכל!

"ובכן - זוהי ההתחלה. אחרי זה, התי נחלויות לייך כל ישוב ערבי חשוב. כאן, כאן, כאן." הוא הצביע באצבע על המקור מות, שסומנו בצלבים.

"לא נסתפק בזה. בכל שבוע נפרסם תוכנית-התנחלות גראנדיוזית חדשה. נד" בר על מאות מיליארדים של לירות."

"אישי-הכספים של המטכ"ל כימעט לחש: "מניין יבוא הכסף? הכסף דרוש לנו ל" רכש!"

"לא צריך כסף, פסק האזרה. "מוכן שאין כסף. אך צורך להקים את ההתנחלויות האלה ממש. די בהחלטות ובהכרזות. הן ישגעו את

בסאם אל-שכעה בראש ההפגנה של בני שכס נגד התנחלות אלון-מורה

המתח הגיע לשיא. לרגע קט חלפה על פניו של הרמטכ"ל העווייה מורה. אני רוצה להגיד עוד מילה. אנחנו חיילים. אנחנו ממלאים פקודות. דיעותינו הפרטריות שייכות לעניין."

הוא פנה אל אורח בחליפה כהה, בעל חזות בלתי-יבולטת. שכימעט איש לא שם לב לנוכחותו עד לאותו רגע. "את נושא הישיבה יציג מר -

"לפני כמה דקות שוחח עימי ראשי-הממשלה בטלפון והוא הודיע לי שכל מילה שנאמרת עיידיו היא הוראה אישית של ראשי-הממשלה, ואין להרהר אחריה."

"בבקשה. מר -

בעלי-החליפה כיעצע בגרונו, סידר את ניירותיו בהבעה של מבוכה כלי שהיא. "רבותי", אמר בקול עמוק מאד, שהפתיע מעט באיש כה בלתי-מרשים בי הופעתו. "הדברים שאני עומד למסור לכם בשם ראשי-הממשלה יפתיעו, ואולי גם יד-הימו אתכם. לכן אני רוצה להקדים ולאמר שאין כאן שום מקום לוויכוח. זוהי הוראה, ואתם תמלאו אותה כלשונה. היא גורלית לעתיד המדינה, וראשי-הממשלה לא יס-בול את הסטייה הקטנה ביותר."

"ראשי-הממשלה קיבל את העניין על אהריותו האישית, ושאר הכרוי הממשלה אינם יודעים על כך, מילכד שריהביטחון, כמוכן, אתם לא תשוחחו על כך עם איש, גם לא עם שרים וקצינים אחרים."

הפלסטינים, יקוממו אותם, ימרידו אותם.

"אך מובן שלא נסתפק בזה."

הוא פנה לעבר מושל-רמאללה. "מה המצב בביריות?"

הקצין לא ידע למה מצפים ממנו, הפ-ליט כמה מילים בלתי-מחייבות.

"שקט מדי", אמר בעלי-החליפה. "בכל מקום בעולם מובילים הסטודנטים את מיל-המתח, השחרור. נצטרך לפעול."

בוקצינות חריפות, אמר האזרה. "נקודה ראשונה: התנחלויות."

"השגיאה היתה שעד כה פוזרנו את הר התנחלויות שלנו במקומות שוממים, רחוקים מיישובים, על אדמה שלא היתה שייכת לאנשים פרטיים." הוא הפליט בלעג קר: "תוכנית אלון."

"ובכן מעכשיו - התנחלויות תהיו במרכזי האוכלוסיה. עת אדמות פרטיות. ליד כל אחת מן הערים הערביות החשובות. נתחיל בשכס."

גלוייה של אירצון. האורת הבחין בכך ושוב חיך חיך קל שבקלים. "לא, איננו מתכוון שתניסו דגלים פלסטיניים על בני-ייני המימשל, להיפך. אסביר את שיטתנו."

האיש הדליק בנחת מקטרת, נשף כמה נשיפות עד שהיה בטוח כי היא דולקת כראוי, ופתח בהרצה.

"כדי להקים מדינה פלסטינית, דרושים התנאים הבאים:

"ראשית: יש להמריד את האוכלו-סיה בשטחים המוחזקים, ולהביא ליצירת מצב שיבהיר לכל בר-דעת ששילטון יש"ר אצל שם אינו יכול להימשך."

"שנית: יש ללכד את העם הפלסטיני, כדי שיהיה מסוגל לפתוח בפעולות של מרי ומרד."

"שלישית: יש להביא לגיבוש הני-הגה לאומית לוחמת ומוכשרת בשטחים. שתהיה מסוגלת לנהל את המאבק נגדנו ולקבל מדינה. בבוא היום, את השילטון."

"הוא הזדקף במושבו, וסיגנון די-ברו השתנה בני משים. "זהו תפ" קידכם. צה"ל יבצע את המיבצע הזה, כמו שביצע הרבה מיבצעים

הוא הבחין בהבעת ההסתייגות שהצטייר רה על פני כמה מן הנוכחים. "איני אוהב שפיקוד-דמים" אמר כמתנצל. "אני מקווה שלא יהיו הרבה קורבנות. אך לפעמים אין ברירה."

"כשייהרגו כמה סטודנטים וי-סטודנטיות, תתקחנה כל המוכי- (המשך בעמוד 36)